

ka Mu je ova soba, moje tijelo, moja duša. I kiša pomiješana sa suzama svetište ako ustroba. Imam srce tisuća hodočašća i bakljade procesija. I nije demon koji me nuka da kažem da je tijelo oltar.

MOJ BOG — ljepši od pjesme, najdirljivija ljubav — ruši ograde i usaduje zvijezde. Čini se da sa mnoom moli. Uči me ponavljati Njegov glas. Kandilo gori. Tako je toplo. U bezumlju rekoh da Ga nema. I — bio je glad. Strvina od živog tijela. Čeznja da barem smrt bude čista. A zatim — On to zna — gomilala se strepnja. Tjeskobom kvasio je kruh. Piće mutio nemirom. U okusu svih stvari bijaše poticaj da se izađe van. Da se bježi. I traži.

Bio je bijeg Kaina. Spoticanje od stupa do stupa. Stabla bijahu suha. Otvori kuća zjapiše kao mrtvačeve oči.

S vremena na vrijeme jedan bi prizor ulice rastvorio vrata. Bio je mrak. Bespuće. U dnu vidokruga nešto je isklilo. Blago. Časovito. Poput krijesnice.

U likovima prolaznika nazirah lešine — i čudih se da su uspravne. Bilo mi je čudno da hodam.

Jedan je golub oblijetao oko moga čela. Sjećam se: pričinilo mi se da se paisjećam prizora Duhova. Bilo mi je smiješno. Nesvjesno uputih se u smjeru crkve. Vrata su bila zatvorena. Osjetih žaljenje.

Na povratku zaustavila me lađa. Ljudi su se gurali. Poželih pučimu. I onda se otvorila cesta: beskonačna procesija. U njezinu gibanju bile su moje kretnje. Iznad svega — oči. Čula se pjesma. Razlijevala mi se u krvi. Na ustima bio je psalam. S voljom ili protiv volje, ne znam. Dugo je odzvanjao u sjećanju.

Románja. Kiša i Božja riječ. Kada bi nekim čudom iščeznuli zidovi, bilo bi isto. Vid ne traži vidjela. Moj Bog zaposjeo je tijelo i dušu — i daje knila.

Bilo bi dobro vječno SADA. Bez teologa-demagoga i laika vikača. Bez sadrenih anđela i krunica što ne potiču molitvenu volju.

Ovaj čas, vjere ili nevjere, svejedno — Bog hoda. I raste. Lijep, Bez obličja. Hostija tako topla.

Ne mari da dolazi noć. Šapnuo mi je da voli šutnju. On neka govori. Ja čekam.

AFORIZMI

Tom o Vereš

Život i filozofija

Mnogi danas oštro suprotstavljaju život i filozofiju. Znak je toga i poznata knilatica: »Nemoj ti meni filozofirati.«

Takvi zaboravljaju da u život spada i ta »razonoda« — da čovjek filozofira.

Osim toga, među ljude spadaju i njetke filozofske lastavice koje čine proljeće u svako godišnje doba, osobito poslije zime.

Nered

I nered ima svoga reditelja.

Nesloga

I nesloga svoga slagara.

»Spontani slučajevi«

I »spontani slučajevi« se događaju po nečijem nacrtu.

Sadašnjost — budućnost

Tko nam uporno i isključivo usmjeruje pogled prema posve neizvjesnoj budućnosti, taj možda iza naših leđa smišljeno radi na tome da za sebe ušičari nešto sasvim konkretno u sadašnjosti.